

A Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetősége és a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa által összehívott országos szénbányászati tanácskozáson kedden megjelent és helyet foglalt az elnökségben Rákosi Mátyás elvtárs, a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének első titkára, akit a tanácskozás résztvevői nagy tapsal kö-

szöntöttek. Felszólalt Sümegi István, az akkai szénbánya sztahanovista frontmestere, Szálási György, a Dorogi Szénbányászati Tröszt Tokod-altárójának sztahanovista vájára, Sólmos András, a tatabányai V/a. akna főmérnöke, Padi István a tatabányai VIII-as akna üzemj bizottságának elnöke, Kreffli Iván, a kazári bányaiüzem főmérnöke. Tomcsék Sándor várpalotai vájár, Simon

Kálmán, a Széntermelési Igazgatóság főmérnöke, és Bükkhegyi János, a zagyvai bánya üzemvezetője.

Kertai Sándor, a Várpalotai Városi Pártbizottság első titkára felszólalása után lelkes taps kíséretében Rákosi Mátyás elvtárs, a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének első titkára emelkedett szólásra.

sítményű szivattyúk, fúrógépek szerepelnek abban a kimutatásban, amely távolról sem tart igényt teljességre. A dorogi tröszt vezető e. v.-társai, akik ezen az értekezleten felszólalásukban eléggé panaszos hangot ütöttek meg, s mint a borsodiak és mások, nem fukarkodtak követelésekkel, elgondolkoztak ezeken a számokon. Kiszámíthatnak például, hogy hány bányászást lehetett volna ezéri az összegzett Dorogon építeni. Tudjuk, hogy mást is hasonló a helyzet. A tatai DÍSZ-ifjak úgynevezett anyagmentő brigádokat alakítottak, amelyek vasárnaponként az aknáknak összeszedték a szerte-szét hagyott, gyakran már az iszapba süllyedt termelőeszközöket. Több százezer forintnyi anyagot mentettek meg ilyen módon. Kérdem én a jelenlévő régi bányászokat és bányászvezetőket, mi történt volna Tatabányán 15 évvel ezelőtt azzal a bányásszal, aki szerszámát termelőeszközét hányagul az iszapban hagyta volna?

**csökkenti, hanem testi épsé-
gét, sőt életét is veszélyez-
teti.**

— Altalános tapasztalat az, hogy munkafegyverem területe én mutatkozó hiányosságok igen komoly károkat okoznak. Mi teljesen egyértelműen Takács elvtárs megápitásával, aki rámutatott a fát bányai tapasztalatok alapján arra, hogy a bányások a harcok fegyverem tarol, rendet megkövetelő vezetőt szeretik és nem szeretik azokat a vezetőket, akik megtűnnek a lazasságokat. Mi is azt tapasztaltuk, hogy becsületes, tapasztalt bányások endkívül elegendenek és mérgezőnek, ha a műszaki vezetők nem követik meg a fegyverem. A bányások a határozott, keménykező műszaki vezetők szeretik, akik zágasosan büntetik meg a fegyveremzet enkedőket. Aho, a vezető megköveti a rendet, ott jobb a munkafételek kibontakozt a munkaverseny, nem gátolják a dolgozó munka endűét apró műszaki hibák. Ennek következtében reuményesebb a munka, az a teljesítmény és ve együtt nő a dolgozó keresete, a műszakiak préniuma.

— Ezt mutatták azok a tapasztalatok is, melyeket a pécsi bányarösztről szereztünk. Tudvalegyik, hogy a tröszt túltéjesítette termelési tervét, elővájtási tervét, csökkentette az önköltséget és tízmillió forint megtakarítást ért el. Központi Vezetőségünk ipari és közlekedési osztálya, a szénbányászati miniszterium és a bányász szakszervezet, közösen megvizsgálták Pécsbányát, hogy megállapítsák, milyen speciális rendszabályokkal érték el a jó eredményeket. A brigád „egyna-lyabb megépesítésére” semmi különös rendszabályt nem tált, illetve megállapították, hogy a jó eredmény titka, hogy a bányában rend és fegyelem van. Aki fegyelmértést követ el a munkában, azt keményen felelősségre vonják. A műszaki vezetés, a párt, a SZSZ, a szakszervezettel együtt dolgoznak, vigyáznak az anyagra, a karakékoskodnak, nem tűrnek lazaságot, lopást. Az elvtársak hallották Vereczkei elvtársnak, a pécsi tröszt igazgatójának hozzá szólását, aki elmondotta, hogy figyelemre méltó az olyan látszólag kis tevékenység is kiterjed, mint a munkahelyi jogtalan viselése, az étkezés jogtalan igénybevétele stb. A pécsi tröszt jó eredményeihez persze hozzájárul az is, hogy ott éveken keresztül a szovjet mérnök elvtársak dolgoztak, de a további eredményt már a szervezett, fegyelmezett, szorgalmas munka adta, amely meghozta a gyümölcsöt nemcsak Pécsen, hanem mindenütt, ahol alkalmazták, amit meg tudtak csinálni Pécsen — és hozzátehetem, más trösztökön is — az végrehajtható minde-nyütt.

A fejteljesítmények növelése, az önköltség csökkentése, a munkateljesítmény emelése, a fegyelem megszilárdítása — ezek most bányászatunk központi kérdései — és hozzátehetem, nemcsak bányászatunké, hanem egész szocialis-

(Folytatás a 2. oldalon)

Rákosi Mátyás elvtárs beszéde

Kedves elvtársak!

— Az országos szénbányászati tanácskozás eddigi menete azt mutatta, hogy szükséges volt ilyen tanácskozás összehívása. Sok helyes kritika hangzott el, s a miniszteriumnak, a tröszt-gazgatóságoknak, a műszakiaknak és az egyszerű bányászoknak munkáját lenyegesen elő fogja segíteni, ha az itt elhangzott kritikát és javaslatokat gondosan mérlegelve és feldolgozva a gyakorlatban érvényesítik. A tanácskozás újra megmutatta azt is, hogy derek bányászaink, mint az elmúlt években, most is kü harcossá népi demokrácianknak, s zömük példamutató helytállással dolgozik.

— Ugyanakkor azt is meg kell állapítani, hogy sok régi, harcokban megedezett bányász – ha helyesen is látja a széntermelés területén mutatkozó súlyos hibákat – nem harcol kellő határozottsággal és eréllyel azok megszüntetéséért. Ez vonatkozik nemcsak a vágárokra, segédvágárokra, de vonatkozik a széntermelés hibákat világosan látó vezetőire is.

Nem elegendő a hibákat látni, de feltétlenül szükséges és megkövetelendő, hogy mindenki a maga területén nap, mint nap küzdjön a hibák megszüntetéséért.

— Felszólalásomban ezért elsőnek a szén önköltségének a kérdésével kívánok foglalkozni, mert az

csökkent a bányákban a munka termelékenysége

és emelkedett az önköltség. Tavaly körülbelül egyötödével termeltük drágábban a szent, mint 1953-ban. Azt hiszem, e tanácskozás minden résztvevője tudja, hogy ez milyen károsan hat ki egész gazdaságunkra.

Nem kell ismételtnem, hogy a szén az ipar kenyere. Szénrel termelik nálunk a villamosenergiát, a szén fűti szocialista iparunkat és azokat a gyárakat, amelyek a mezőgazdaság gépeit, műtrágyáját és egyéb termelőeszközöket gyártják. Ha a szén termelési költsége növekednek, ez megdrágítja egész szocialista építésünket. Meg kell mondanunk világosan és határozottan, hogy

a népjólét emelése csakis abban az esetben lehetséges, ha iparunk — és hozzátehetem — mezőgazdaságunk csökkeneti termelésének önköltségét, ha növekszik a munka termelékenység és a termékek minősége javul.

A döntő forrás, amiből a dolgozó
ömegek életszínvonalának emelését

a benyomásom, hogy ez a fontos kérdés már Czotner elvtárs beszámolójában is kissé háttérbe szorult és méginkább ez történt vele a vita folyamán. Az elvtársak tudják, hogy az elmúlt év folyamán széntermelésünk 3.4 százalékkal növekedett az 1953-as évihez képest. Ez a növekedés százalékban is, tonnában is kifejezve a legkisebb, amit a felszabadulás óta elélt évek folyamán elértünk, s ez már mutatja, hogy komolyan romlott a helyzet a szénbányaszakban. A kép teljes ségéhez azonban tudni kell azt, hogy ezt a 3.4 százalékos termelés-emelkedést jóval nagyobb munkás létszámmal értük el, mint tavaly és emiatt az egy főre eső termelés 3.6 százalékkal csökkent 1953-hoz viszonyítva. Közben tudvalevőleg emelkedt a dolgozók életszínvonalát. 1954 folyamán a munkások és alkalmazottak reálbére körülbelül 15 százalékkal növekedett 1953-hoz képest, amihez hozzá kell venni, hogy 1953 második felében, Központi Vezetőségünk júniusi ülésének helyes határozatai nyomán egyaránt, ugyancsak komolyan javítottunk a dolgozók, köztük elsősorban a bányászok életszínvonalán. Így az elmúlt év folyamán az a helyzet alakult ki, míg a bányászok reálbére erősen megnőtt, addig az egy főre eső termelés 3.6 százalékkal csökkent, s a bányászat ter vért nem teljesítette. Ez jelentékeny részben azért történhetett, mert

biztosítani tudjuk, az az önköltség csökkentése, a termelési költség emelése, a minőség javulása. Ezt meg kell értenie a bányá, az ipar minden dolgozójának a csilléstól kezdve a miniszterig. Es meg kell érteni azt is, hogy nem fejlődhet az életszínvonal, ha nem emelkedik a termelési költség, ha csökkenés helyett növekszik az önköltség, mint ahogy az az elmúlt év folyamán a szénbányászatban és nem egy helyen az ipar más területein is előfordult. Ezt a tényt nem lehet elégé aláhúzni. Szeretném, ha az országos szénbányászati tanácskozás minden résztvevője ennek a megállapításnak a tudatában azzal az elhatározással menne vissza a munkába, hogy az idén úgy dolgozik, hogy a bányákban növekedjék a fejfejtés, csökkenjen az önköltség, növekedjék a termelési költség, növekedjék a szén minősége.

Azzal kapcsolatban, hogy tavaly drágábban, és hozzátehetem, rosszabb szemet termeltünk, egyes bányászati vezetők az anyagellátás hiányosságaira panaszkodnak. Ugyanakkor meg lehet állapítani,

hogy a bányákban sok helyen pazarolják a nép vagyonát.

Erre a példák özönét lehetne hozni. Dorogon pártunk megvei végrehajtó bizottsága másfél évre visszamenőleg 1954 szeptemberig az üzemek jelentéseiből összeállított egy kimutatást, amelyből kiderült, hogy ez idő alatt csak Dorogon közel ötmillió forint értékű gép, szerszám maradt az omlászás, az iszapolás mögött. Komplettszerű gépek, nagytele-szeményű villanymotorok, nagytele-

A munkafegyelemről és a pazarlásról

Kevés szó esett, elvtársak, ezen a tanácskozáson a meglazult munkafegyelmről és az anyagpazarlás szűrlő formájáról, arról az anyagpazarásról, amely összességében jelentékenyen hozzájárul ahhoz, hogy a rosszabb szénét drágábbban termeljék. A beszámoló megemlítette a bányafa felhasználásának emelkedését. Ugyanakkor, amikor nagyon helyesen, a bányafa helyett áttérünk a fémek használatára, mell-biztosítással és TH-gyűrűkkel pótoljuk a bányafát és ezzel emeljük a bányák korszerű biztosítását, a bányafafogyasztás növekedése tovább folytatódik. Ennek legfőbb oka, a bányafa gondatlan kezelése, illetve pazarlása. Mindenki tudja, hogy a dolgozók a bányában elvagdalt bányafát tüzelei célokra hordják el és az üzemvezetők ennek megakadályozására hathatós intézkedéseket nem tesznek. Sőt olyasmis is előfordul, hogy az üzemvezetők a bányafát „kölcsönbe” adják a kiskásepítkezésekhez, mint például a borsodi tröszt bányáivi üzemében.

Minden trösztigazgató előtt ismeretes, hogy az osztályozott szénnet megdecsmálják, s hogy a leg több helyen – különösen például a nógrádi tröszt területén – a dolgozók egyrésze az illetményesnet teljes egészében a helyi TÚZEP telepek adja el és tűzölnek az elvagdalt bánayfat használya, vagy egyszerűen az üzem területén „szere” magának tűzöl. Búkkhegyi elvtárs, a zgyvay bánaybók, fel szolálásában főleg a rendőrség segítségét kéri az ilyen jelenségekkel szemben. Persze ez is kell.

De nem kevésbé fontos az az olyan közhangulat kialakítása, amelyben megbélyegzik és kiközösítik maguk közül a dolgozók a fegyvermezteleneket, a lógósokat, a tolvajokat.

A rendes bányászok felháborodással ítélik el a szocialista fegy-
lem ellen vétőket. Ezen a bányász
tanácskozáson mindiárt az első fel-

szólaló, Hand'er elvtárs, aki maga tatabányai sztahanovista vajár, felháborodással beszélt az ilyen jeleségekről. Ostorozta azokat a dolgozókat, akik nem vigyáznak a szén minőségére, akiknek — ahogy ő mondta — „csak az a fontos, hogy feketé legyen, amit a csillébe szórnak” s az ilyen „fekete” gyakran egyszerűen éghetetlen. k. Eelfordult a tatabányai tröszt VIII-as aknaüzemének 534-es csapatánál, a XII. aknaüzem 940-es csapatánál, hogy a kibányászott szénben az ellenőrzés több mint 20 százalékméddőt talált. Es az is elfordult a múlt év telén, hogy Mátránován, vagy Ebszönyben a bányászok nem akarták átvenni a saját maguk termelte járandósági szénét, mert tudták, hogy benne nagyon sok a méddő. az éghetetlen k.

Ugyanakkor, amikor egyes trösztvezetők a rossz anyagéllátásról panaszkodnak, azt halljuk, hogy a kiutalt anyaggal egész szokatlan pazarlás folyik Pál László főkönyvelő elvtárs Tatabányára! elmondja, hogy trösztje jobbra-balra kölcsönzött ki gépeket amelyeknek sorsával azután nem törődik és elretentő például két kazán esetét említette, melyeket öt évvel ezelőtt adott kölcsön a tröszt és azóta sem törődött velük.

Rengeteg a panasz a munkafegyelmegsértésének különböző formáira, elsősorban az igazolatlan mulasztókra, s arra, hogy sok helyen az ilyen mulasztókkal szemben nem lépnek fel és az igazolatlan mulasztást nem büntetik. Például a mátravidéki tröszt gyöngyösi üzemében az igazolatlanul mulasztók — a rendezésekkel ellentétben — megkapták a havi szénjárandóságukat. Természetes, hogy ilyen helyen a munkafegyelmegszilárdítása nem fog sikerülni. A fegyelmelazulása természetesen kihat a bánya biztonságos üzemeltetésére.

A fegyelmezetlen munkás
nemcsak csapatának bérét